

MADAME DE...

Max Ophüls, 1952

1328

ESTREA EN NUMAX: 09.07.2024 | V.O.S.E. | 102 min

Urxida pola necesidade de diñeiro para cubrir os seus cuantiosos gastos, unha condesa vende uns pendentos que lle agasallou o seu marido e a este dille que os extraviou. O xoieiro, indiscreto, cóntalle ao conde o sucedido e véndelle a alfaia que, tras distintos avatares, chega a mans dun diplomático italiano.

«Max Ophüls tiña un olfacto excepcional para detectar bos temas e sacarlles o maior partido. Era tamén un marabilloso director de actores»

Stanley Kubrick

Detalles, detalles, detalles!

Por Derek Malcolm

Hai só un filme de Max Ophüls entre os meus 10 preferidos de todos os tempos. Non é *A rolda* (1950), o seu maior éxito, nin *Lola Montes* (1955), o seu magnífico e último traballo dunha carreira de 25 anos que abrangueu Alemaña, Italia e Francia, ademais de Hollywood. A miña preferida é *Madame de...*, de 1953. A historia, extraída dunha novela de Louise de Vilmorin pero convertida por Ophüls a algo máis próximo a Pirandello ou Anna Karenina, xira ao redor dunha parella de pendentos. Sonlle entregados a Madame De (Danielle Darrieux) polo seu marido (Charles Boyer). Pero ela véndeos para pagar as súas débedas, sen saber que o seu marido os volvería mercar e regalar á súa amante. A amante tamén os vende, e son comprados por un diplomático (Vittorio de Sica) que namora nada menos que Madame De.

Ophüls colle o que podería ser unha historia máis e transfórmaa en algo moito máis substancial. E o misterio non reside no seu fermoso acabado nin nas súas boas interpretacións. Danielle Darrieux ofrece a interpretación máis cálida e vulnerable do cinema francés, evoluíndo desde unha moza voluble até unha muller apaixonada a medida que avanza a trama. Tampouco recordo mellores actuacións de De Sica ou Boyer.

Pero a maxia da película reside na capacidade de Ophüls de converter unha ornamentación decadente en algo consciente e persoal. O seu era un dos estilos máis depurados e pulidos do cinema mundial, con movementos de cámara elaborados e unha brillante decoración que nos mostra, neste caso, un mundo material extravagante no que os pendentos se converten en símbolo e emblema da traxedia doméstica.

Na famosa secuencia do baile, Ophüls logra suxerir primeiro a alegría da danza de Madame De co seu amante, despois a profundización do amor mutuo e, finalmente, o desastre inminente. Ao final, un servente apaga luz tras luz no salón de baile e, mentres cobre un arpa cunha manta, ficamos ás escuras. O ritmo é perfecto e cada elemento do proceso de realización da película contribúe ao conxunto.

Poderíase dicir, por suposto, que *Madame de...* é un retrato de muller, como a igualmente excelente *Carta dunha descoñecida* (1948). Moitas das películas de Ophüls centráronse nas dificultades que teñen as mulleres para atopar o seu lugar nunha sociedade dominada polos homes. O que algunha vez impediu que os críticos tratasen a Ophüls en serio foi o esplendor da súa realización cinematográfica. Dalgún modo, iso implicaba que non era do todo digno de confianza, coma se a ironía e a lixeireza no tacto simplemente significasen lixeireza con estilo. Agora, con todo, vémolos tal como é: un cineasta entre cuxos admiradores se atopaban artistas tan diversos como François Truffaut, Jean Genet, Roberto Rossellini e Preston Sturges.

Ophüls morreu dunha cardiopatía reumática en 1957. Tiña só 55 anos e fixera 21 películas. Os temas da maioría deles eran os mesmos: a natureza transitoria do pracer e as ilusións da felicidade. O seu método era simple, aínda que a súa técnica non o fose. Unha vez dixo: Detalles, detalles, detalles! Os máis insignificantes, os máis discretos son a miúdo os máis evocadores, característicos e mesmo decisivos. Dunha pequena nada sae a arte.